

въ еде-кой си случай; зачтото хора-та връшятъ все еднолико и сѣщо; каквото връшили едно врѣмя, такъво щѣтъ връшять и слѣдъ врѣмя. А зашто да не можемъ да налучимъ това и у народы-ты?

Мнозина, отъ които прочетѣтъ тия рядове, могатъ рѣ: та какъ! въ естество-то лесно е да ся прѣдвиди, что има да стане: ружя-та всякъ годинѣ все еднакво цвѣти; звѣзды-ты все си връвятъ изъ единъ посоченъ пѣтъ, и не могатъ другояче, а само по него да връвятъ; земя-та всякій день ся връти все еднообразно; нѣ всички тия нѣшта нѣмѣтъ *слободнѣ волю*, а пакъ чловѣкъ нѣ има.

Чюдно нѣчто е тая слободна воля! Катихизисъ-тъ и философи-ти увѣрять, че чловѣкъ има слободнѣ волю, — нѣ чюйте нѣколко сторены дѣла, които ни приказва статистика-та!

Убийство-то е работа, която навѣрно не става само на слукъ. Който ще стори това зло, той дълго прѣмышлява, снове, чяка пръвѣ пригодѣ за да убіе оногова, когото деби; отъ една странѣ съвѣсть-та, страхъ-тъ отъ наказаніе, отъ друга странѣ страсть-та, отмщеніе-то, двоене-то, кръвожадность-та, лакомиѣ-та и ламтеніе-то за придобывкѣ много-много врѣмя ся борять у него помежду си. Чловѣкъ бы помислилъ, че убійство-то е работа, съвѣсмъ неправилна и своеволна; нѣ не е тѣй. Статистика-та ни казва, че всякъ годинѣ ся случяватъ все по еднакъвъ брой убійства, а при това еще всякъ годинѣ все по толкова си хора мрѣтъ отъ ножъ, отъ пушкѣ, отъ отровѣ и пр. Тоя брой е толкова нестойанентъ и непромѣнливъ, чтото съ найголѣмѣ увѣренность може ся рѣ: толкова си и толкова убійства има да ся случятъ тѣхъ годинѣ, и то: съ ножъ толкова си,